

Medlem, der er Venstrepartiets Formand, havde Ordet for at forelægge den og ganske vist føjede til, at det selvfølgelig ikke var noget Ultimatum; men endnu kan der ikke bydes os mindste Udsigt til, at det bliver knæsat i det andet Ting af Regeringens egne Venner.

Jeg skal blot sige, at overfor Spørgsmaalet om en konservativ Samlingspolitik staar jo Spørgsmaalet om en Forening af de Elementer, der ville bekæmpe en saadan konservativ Samlingspolitik, der bestaar i Alliancen mellem Flertallet, Folketinget og de falske Venner — om jeg saa maa sige — i Landstinget. Denne Samlingspolitik paa den modsatte Side bør jo bestaa af det gamle Demokratis Mænd, de, der holde paa de gamle Standpunkter fra Venstres gyldne Dage, og Socialdemokratiet. Det er egentlig Oppositionens gamle Alliance om igen, og den er der intet nyt i. Der er intet nyt i, at en Socialdemokrat stemmer paa en radikal Venstremand for at forhindre, at et Medlem af Reformpartiet, en Højremand eller en moderat bliver valgt. Det er Oppositionens eget gamle Liv om igen, Læren fra 80-ernes og 90-ernes første Dage, hvor Venstremænd og Socialdemokrater gik sammen for at forhindre Valget af Kandidater, der stode for langt til Højre eller vare Højremænd. Denne Politik er ikke ny, vi behøve ikke at forlange, at de radikale skulle være Arrieregarde, eller stille os selv op som Avantgarde. Vi behøve kun at kæmpe i Oppositionens gamle Aand for at fremme Demokratiet store Principper.

Anders Nielsen: Hvis jeg skulde imødegaa alle de Angreb, der ere fremsatte mod Regeringen og Venstrereformpartiet i de forløbne 18 Dage, vi have behandlet Finansloven, saa maatte jeg lægge Beslag paa hele dette Møde og maaske et til, og det frister sikkert ikke det høje Ting lige saa lidt som mig. Ja, selv om jeg skulde indskrænke mig til blot at tage de Punkter eller Paastande frem, der ere saa uholdbare og løse, at man med nogenlunde Lethed uden mange Ord kunde paa-vise Uholdbarheden og Løsheden i dem, saa vilde jeg endda bruge Timer ogsaa dertil. Men dette turde være uforment, thi det, der er fremkommet her, navnlig fra det ny Partis Side, er jo kun de gamle Paastande, vi have hørt fra Møde til Møde Sommeren igennem og gendrevet fra Møde til Møde. Vi have hørt dem herinde igen varierede noget med Hensyn til Formen, men Indholdet var fremdeles det samme.

Derfor er det uforment at tage alt op, og jeg nævner kun dette i al Almindelighed, fordi jeg ikke vil erkende, at naar jeg ikke har berørt hver Enkelthed, saa skulde det være, fordi jeg maatte indrømme Rigtigheden af det, jeg havde ladet staa. — Jeg holder mig altsaa blot til ganske enkelte Hovedpunkter.

Lad mig saa først om det udenrigspolitiske Spørgsmaal, jeg berørte første Dag, vi begyndte denne Forhandling, udtale, at det glæder mig, at man fra alle Sider var enig med mig i de Udtalelser, jeg fremsatte, og det glæder mig, at man fra ingen Side har gjort Indsigelse mod Indholdet af disse Udtalelser. Der er derimod blevet sagt, at det maaske havde været bedst, om disse Udtalelser slet ikke havde været fremsatte. Jeg er ikke enig med de ærede Herrer, der mene dette; thi Situationen, saaledes som den har været og er, har ret naturligt paakaaldt dette, at første Gang, der lyder et Ord i det danske Folketing for nærværende Samling, burde der fremsættes en Udtalelse om dette Forhold, vel at mærke, naar denne Udtalelse var af den Natur, at den ikke tilsigtede og heller ikke kunde benyttes i Partijemed, hverken tilsigtede at skulle udnyttes i indre Partistridigheder eller kunde udnyttes til Fordel for det ene eller andet Parti. Naar Udtalelsen fremkom under saadanne Former og med et saadant Indhold, at alle Partiers Ordførere kunde slutte sig dertil, saa indser jeg ikke, at der kan være noget urigtigt deri. Tværtimod; som Forholdene ligge for, finder jeg det netop saare naturligt, at en saadan Udtalelse fremkom. Er der Grund til nu bag efter, efter de 18 Dages Forløb, at være ked af, at der er fremsat udenrigspolitiske Udtalelser her i Tinget, saa ligger det i, at man ikke har kunnet nøjes med at slutte sig til det, jeg har sagt, og som netop var fremført i en saadan Form, at det kunde være talt paa alle Partiers Vegne og ikke tilsigtede andet.

Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) var inde paa en udførlig Omtale af et af de Emner, jeg havde berørt. Jeg skal ikke inklade mig i mindste Maade paa at polemisere med det ærede Medlem — der er heller ikke i hans Foredrag stærk Anledning dertil, men jeg vil dog ganske i Parentes nedlægge en lille Indsigelse mod, at han — man kan se Foredraget efter Sp. 308 — ikke afholdt sig fra at polemisere mod sine politiske Modstandere netop ud fra de